

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת וישלח

קול דינה וישועה באהלי צדיקים

בחדרת קודש ובידאה עילאה
נשגד ברכת מזל טוב קמיה מלכא
הוד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לדגל שמחת הולדת הנכד למזל"ט
בן לחתנו הרה"ג שלמה שוורץ שליט"א

וברכותינו מאל"יפות
שידוזה רבינו שליט"א רוב נחת
ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח,
בבריות גופא ונהורא מעליא
ובקדוב נשמע פעמי רגלי מבשר ציון
בביאת גוא"צ ובבגן בית המקדש אמן
מערכת 'דברות קודש' באסטאן

©

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

תוכן הענינים

פרשת וישלח

מתוך שוה"ט ליל שב"ק - שלום זכר שב"ק פר' וישלח תשפ"ג.....ג

מתוך דעוא דרעוין שב"ק פר' וישלח תשפ"ג.....ד

שב"ק פר' ויצא תשפ"ד

קידושא רבא בצפרא דשבתא.....ז

דעוא דרעוין.....י

שיחות קודש

שמוחת האידוסין לבת ידידנו הרה"ח ר' יחזקאל אקשטיין הי"ו.....זי

סיום סדר נשים במסגרת שיעור הדף היומי דקהלתנו הק'.....יה

תולדותיהם של צדיקים

הרה"ק רבי דב בער המגיד ממעזיטש זי"ע.....נא

פרשת וישלח

(שאנו אומרים כליל שבת קודש בתפילה), כד עיל שבתא איהו אתיחדת ואתפרשת מסטרא אחרא, וכל דינין מתעברין מנה וכו' וכל שולמני רוגזין ומארי דדינא כלהו ערקין ואתעברו מנה, ולית שולמנא אחרא בכלהו עלמין, וממילא בשבת שהוא כל כולו מסטרא דקדושה העיקר הוא בחינת דכורא כדאמרן.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע אמר, על מה שנאמר (שם לב כה) 'ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו וגו'', ודקדק זקני על הלשון 'לבדו', ואמר שיש ללמוד מזה שאפילו ליעקב אבינו לא טוב להיות 'לבדו' כשהאדם נמצא 'לבדו' אז הוא מגיע למצב של 'יאבק איש עמו', שמתגרה בו היצר הרע, שכל דבר שבקדושה יותר טוב לעשות באגודה ובחבורא מלעשותו יחיד.

וזה רוצים לרמוז לרך הגולה, לנחמו שע"י שיושבים ביחד באסיפת מרעים תוכל להתגבר על כל הקשיים והנסיונות שיש בעולם הזה.

ויקה עשו את נשיו ואת בניו וגו' (בראשית לו ו).

הנה יש למצוא רמז בפרשתן לענין שלום זכר, והוא על פי מה שכתב הבני יששכר (ניסן מאמר ד דרוש ה) שידוע דבסטרא דקדושה העיקר הוא בבחינת דכורא, ובחינת נוקבא הוא טפילה אל הדכורא, כמ"ש בזהר (ח"ב לח:): באתר דדכורא וכו', והראי' מיעקב שהקדים הזכרים לנקבות כמו שנאמר (בראשית לא יז) ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו וגו', ומפרש רש"י שיעקב הקדים זכרים לנקבות. ובסט"א הוא בהיפך כמו שביאר מרן האריז"ל (שער הפסוקים בלק) בפסוק פתורה על הנהר (במדבר כב ה), וראי' מעשו שהקדים נקבות לזכרים כמו שנאמר 'ויקה עשו את נשיו ואת בניו וגו'.

ולפי דבריו יש לומר רמז להטעם שעושים שלום זכר בשבת קודש, שלגבי שבת קודש כתוב בזהר

ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב, ויאמר לא עוד יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל וגו' (בראשית לב כח-כט).

ויאמר לו אלוקים שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך ויקרא את שמו ישראל (שם לה י)

ועמדו המפרשים בשינוי הלשון בין ב' הפסוקים, שאצל השי"ת משמע ששמו יעקב נשאר גם לאחר כך אלא שנוסף עליו עוד שם ישראל.

עוד עמדו המפרשים למה לא מצינו שהקורא לישראל בשם 'יעקב' עובר בעשה, כמו שאמרו חז"ל אצל אברהם אבינו (ברכות יג). תני בר קפרא, כל הקורא לאברהם אברם עובר בעשה שנאמר והיה שמך אברהם, רבי אליעזר אומר עובר בלאו שנאמר ולא יקרא עוד שמך אברם.

ובתורת משה (לחם סופר) ביאר שב' השמות יעקב וישראל הם בגי' קר"ע שט"ן, שהוא שם המסוגל לבטל את החיצונים, ולכך אמר השר של עשו שהוא מקור החיצונים: 'לא יקרא עוד שמך יעקב כי אם ישראל', היינו ישראל לבר, שלא יהיה יוכל

לבטל את החיצונים, אבל השי"ת אמר, 'שמך יעקב וגו', הוא כדי שיהיה לו כוח לבטל את החיצונים על ידי ב' השמות ביחדם.

ויש להוסיף בביאור הדברים בהקדם מה שמביא בערוגת הנושם בשם מרן הבעש"ט הק' (בספר כתר שם טוב), על הפסוק (שמות כד י) 'ויראו את אלוקי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר', שעל ידי מה יוכל האדם להיות 'תחת רגליו' היינו שיוכל להיות מרכבה אל אלוקי ישראל, זהו על ידי 'כמעשה לבנת הספיר', שאם מוזכר את חומרו כמעשה לבנת הספיר שיהיה עירוב ושיתוף גוף ונפש, וגם עושה כמעשה לבנת הספיר שמפוצץ הפטיש, כמו שנאמר (ימיה כג כט) 'וכפטיש יפוצץ סלע', ובגמרא שבת (פח:): פירשו התוס' שסלע הספיר מפוצץ הפטיש, ובגמרא קידושין (ל:): שנינו 'אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח, ואם ברזל הוא מתפוצץ', שנאמר הלא כה דברי כאש נאם ה' וכפטיש יפוצץ סלע'.

ובהמשך 'וכעצם השמים לטוהר', נרמזו בתיבת שמו"ם היינו בחינת עירוב אש ומים, כרמיון התורה שנמשלה לאש ומים.

אלא שאי אפשר לו לאדם לבוא לבחינות נעלות כאלו בקדושה להיות מרכבה לשכינה, רק אם עובד בתחילה את השי"ת בעבודה גלויה בסור מרע ועשה טוב, ולעסוק בתורה ובמצוות ככל הכתוב בדברי התורה ובש"ס ופוסקים.

זוה נרמז בשם יעק"ב שהוא מלשון עק"ב סוף המדרגות כולם, דהיינו לעסוק בתורה ובמצוות בפועל בעוה"ז שנקרא בבחינת עקב, אלא שצריך לעסוק בהם בחכמה ובתבונה ולא מתוך גשמיות, שלא יהא עובד את ה' כסוס כפרד אין הבין במתג ורסן עדיו לבלום' (תהלים לב ט), וכל זה מבואר בשם יעקב שהוא בנ' יו"ד - עק"ב, היינו שהאות יו"ד מורה על ענין המחשבה, וכמו שמצינו ברש"י שפי' על הפסוק (שמות טו א) 'אז ישיר משה, אז כשראה הנם עלה בלבו שישיר שירה', והיינו שמתוך הבנה ומחשבה יעבוד את ה' בתורה ובמצוות.

ושם ישרא"ל מורה על העבודה הנסתרת טמור ונעלם שהיא הנקודה הפנימית בלב ובמחשבה והיינו ל"י רא"ש, אלא שאי אפשר לבוא למדרגה זו אלא אם יעבוד קודם את

השי"ת מתוך עמלות בתורה ובמצוות בבחינת יעק"ב, ועל ידי כך יוכל לבוא לבחינת ישרא"ל המורה על המדרגה הנעלה ביותר.

וזוה הביאור במה שהשר של עשו אמר ליעקב אבינו, 'לא עוד יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל', היינו שהוא רוצה במפלת האדם במה שיעלה תיכף למדרגות הגדולות ולא יוכל להחזיק עצמו בכך לאחר שלא הקדים לבחינת ישראל את בחינת יעקב, לכן הורה לו על קריאת שמו ישראל בלא יעקב, אבל השי"ת ביטל את דבריו ואמר לו, 'שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך', היינו שתקדים דייקא את בחינת יעקב לבחינת ישראל, וח"ו מלהניח לשם יעקב, אלא יחזיק עמו בעמלות בעבודת ה' בסור מרע ועשה טוב, עד שעל ידי כך יבוא ממילא לבחינת ישראל, כענין 'מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו', היינו לבוא לשלימות העבודה במדרגות זה אחר זה, ולא לדלג ולקפץ למדרגות שאינם שייכים לבחינת העבודה שלו.

ובמזו שפי' החתם סופר שהזכרנו לעיל שב' השמות יעקו"ב וישרא"ל הם בנ' קר"ע שט"ן, והיינו

שעל ידי העליה במדרגות העבודה ויעזור השי"ת שנוה להיות מרכבה
 בסדר ב' השמות האלו דייקא, בזה לשכינה הקדושה בסדר הראוי
 יש ניצחון על היצר הרע הרוצה ממדרגה למדרגה, ושנוכה לגאולה
 להכשיל את האדם ולהפילו בעבודת השלימה בבנין בית המקדש בביאת
 ה'. גוא"צ בב"א.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פר' וישלח תשפ"ג

שב"ק פר' ויצא תשפ"ד

קידושא רבא בצפרא דשבתא

אברהם ויצחק לא הניחו במקום שהלכו משם צדיק כמותם, פשיטא שיציאתם עשה רושם, אבל כאן הרי יצחק ורבקה נשאר רושם, היינו הושבים שלא היה ליציאתו רושם קא משמע לן שהגם שנשארו יצחק ורבקה, בכל זאת יציאת יעקב מן המקום עשה רושם. וכן איתא במדרש (שם), שאינו דומה זכותו של צדיק אחד לשני צדיקים.

עוד מפרש הכלי יקר, שדוקא יציאתו של יעקב עשה רושם, אבל לא יציאת אברהם ויצחק לפי שהמה הלכו עם כל בני ביתם ולא נשאר במקום שום צדיק על כן לא עשו רושם ביציאתם, כי הרשעים שנשארו שמה אינן מקפידין על יציאת הצדיקים, ואדרבה הם שמחים בצאתם מהם לפי שאינן הולכים בדרכיהם, והם לשיכים בעיניהם ולצנינים בצדידיהם והם מריכים עמהם עבור מעשיהם, אבל ההולך ממקום שצדיקים מצויים שם אז יציאתו

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה (בראשית כ"ו). ומפרש רש"י לא היה צריך לכתוב אלא וילך יעקב חרנה, ולמה הוכיר יציאתו, אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר, הוא הודה, הוא זיוה, הוא הדרה, יצא משם, פנה הודה, פנה זיוה, פנה הדרה.

הנה מקור דברי רש"י אלו הוא מהמדרש (בראשית רבה ס"ו), אולם מה שכתב יציאת צדיק מן המקום עושה רושם, זה הוספה של רש"י.

אמנם צריכים להבין מה כל הרעש שיעקב יצא מן העיר, הלא נשארו יצחק ורבקה, ולכאורה יעקב היה טפל בצדקותו לגבי אביו יצחק.

והנה הכלי יקר מקשה, וכי אברהם ויצחק לא הלכו ממקום למקום, ולמה לא נכתב אצלם לשון יציאה. ומיישב, דלרבותא נקט כאן 'ויצא', כי

יצחק, הוא היה פונה להודרה זיוה והדרה של יצחק כדאמרן.

והנה מתאמרא משמיה דעלמא, שיותר קל היה להוציא את בני ישראל מארץ מצרים, מהקושי להוציא את התרבות של מצרים מבני ישראל, ויש לומר שגם כאן, יותר קל היה להוציא את יעקב מיצחק, מלהוציא את יצחק מיעקב, שיעקב לקח איתו את ההוד והזיו וההדר של יצחק אביו.

הנה הקידוש היום נתרמם לרגל יומא דהילולא של כ"ק אאזמו"ר זי"ע שיחול בשבוע הבעל"ט כיום שישו ח"י כסלו, ולרגל יומא דהילולא קדישא של הרה"ק הבת עין זי"ע שחל היום. ואפשר לומר כשיש יציאת צדיק מן העולם אזי מוטל עלינו שיציאת צדיק יעשה בנו רושם, שנחשוב מה אנו יכולים ללמוד מדרכיו של אותו צדיק.

הנה ללמוד מדרכיו של זקני ז"ל הוא יותר קל בשבילנו, כשרבים בינינו עדיין זוכרים את דרכי עבודתו, ואפילו הבחורים שבקושי הכירו אותו, יכולים ללמוד באופן של 'שאל אבך ויגדך' זקנד ויאמרו לך'.

אמנם לגבי הבת עין, שכבר נפטר לפני יותר ממאה ושמונים

עושה רושם כי הצדיקים שנשארו קשה עליהם פרידתם כי דעתם נוחה ממנו, ואינו דומה זכות של מועטין לזכות של מרובים. וכאן היו יצחק ורבקה לכך היה רושם יציאתו ניכר.

ויש לומר באופן אחר, שיציאת צדיק הכוונה על יצחק, והוא כמו שנכתב יציאה מן הצדיק, שכל זמן שיעקב היה עם אביו יצחק, הוא הודו, הוא זיוו, הוא הדרו, וכשיעקב עזב את יצחק פנה הודו, פנה זיוו, פנה הדרו, היינו שיעקב היה פונה עצמו, להודו, זיוו והדרו של יצחק אביו.

ולבן נאמר (בראשית כה יא) 'ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום', ומפרש רש"י שזה היה הר המוריה, ובחזקוני כתב, שאבני המקום היו אבני המזבח שיצחק אביו נעקד עליו, ורש"י בהמשך (שם פסוק יז) כתב שיעקב אמר אפשר שעברתי על מקום שהתפללו אבותי ולא התפללתי בו, שבמחשבתו היה פונה לאבותיו.

ולפי זה יש לומר שכוונת רש"י במה שכתב שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שהיציאה עשתה רושם בעקב עצמו, שעל ידי יציאתו מן

בה" (דברים יא יב). וידוע שהבת עין הגיע לארץ ישראל בערך עשר שנים לפני פטירתו, ורוב שנות חייו הוא היה חי בחוץ לארץ באוורייטש וזיטומר, אולם כל חייו היה לו תשוקה גדולה עד למאוד לארץ ישראל, והיה חי בבחינה של קדושת הארץ, באופן של קדושה שלא במקומה. אולם ככל זאת החיים בבחינה רוחנית בקדושת הארץ לא הספיק בשבילו, ורצה להגיע באופן גשמי בגופו לארץ ישראל. וכן הענין לגבי ההתקשרות לצדיק ביום ההילולא, העלייה לציון הוא קשר בבחינה רוחני, אולם אנו רוצים התקשרות לקדושת הצדיק גם באופן גשמי, ולכן עורכים כעת קידוש לכבודו ואוכלים ושותים ושמחים ביום השבת שהוא יום ה'ויד, ועל ידי כך אנו מתקשרים אליו גם בגשמי, וזהו הטעם שביקש שיערכו סעודה לכבודו.

בשהבת עין עזב את זיטומר בדרכו לארץ ישראל ליווהו אנשי העיר בהתרגשות, אחד מאנשי העיר פנה להבת עין ואמר לו, למי אנחנו צריכים לפנות אחרי שהרבי יעזוב אותנו, ענה להם, אמרו חז"ל (כתובות קיא:) על פסוק (דברים יא כב) 'ולדבקה בו' וכי אפשר לאדם לדבק בשכינה, והא כתיב (שם ד כד) כי ה' אלוךך

שנה, צריכים אנו ללמוד מה היה מעשיו ופעולותיו, כדי שנוכל ללמוד מהם ולהתחזק בעבודתו ית"ש.

מספרים שהיה יהודי שחי בדחקות גדולה מאוד, ויהי בליל ההילולא של הבת עין, עלה להשתטח על הציון הקדוש, ושפך לבו כמים בתפילה ובתחנונים שיתנו לו פרנסתו מן השמים ברווח, לאחר מכן חזר לביתו ועלה על יצועו, והנה בחלומו הוא רואה את הבת עין, ואמר לו הבת עין דע לך שהיה לי קורת רוח מרובה מתפלתך על קברי, אך זאת אשאלך מדוע לא ערכת סעודה לכבוד ההילולא, תיכף התעורר משנתו וקיבץ משארית לחמו הדל, כינם עשרה יהודים, וערכו יחדיו סעודת הילולא. למחרת היום הלך וקנה כרטיס לוטו, וזכה בהון עתק שממנו נתעשר בעשירות גדולה. וידוע שעריכת סעודה ביומא דהילולא דיליה מסוגל לישועות, לרחמים מרובים, ולשפע רב.

ויש לומר טעם, מה היה ענינו של הבת עין שיערכו סעודה ביומא דהילולא דיליה, והוא על פי מה שראיתי מובא שקרא לספרו בת עין, על שהכנים בתוך דברי תורתו קדושת ארץ ישראל, אשר 'עיני ה' אלוךך

אש אוכלה הוא, אלא הדבק במדותיו מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה היה חנון (שבת קלג:), ואמר הבת עין שמזה מוכח כשהאדם מדבק את עצמו במדות של אחד זה דומה ממש כמי שמדבק בו, על כן גם אתם תראו לדבק את עצמכם במדותי אשר הורגלתי בהם לזוהר מנעורי, והם שלשה דברים, לשון הרע, שקר, וגסות הרוח, על כן גם אתם תראו להרגיל עצמיכם לדבק במדותי, ועי"כ תהיו דבוקים בי ממש.

הבת עין (במדבר) אמר בשם הבעל שם טוב זי"ע, שמה שאמרו חז"ל (אבות ג טז) 'פרוסה מצודה על כל החיים', פירש פרוסה הוא לשון פרס, כמו שאמרו חז"ל (שם א ג) 'על מנת לקבל פרס'. במקור מים חיים בספר הבעש"ט עה"ת (ויצא ה) מביא מהתולדות יעקב יוסף (אמור קטו): שכתב, הגם שכעת לפי צוק העתים שנלכדין כל בני אדם בסבת פרנסתו

ולחמו, כמו שאמרו חז"ל שהוא מצודה פרוסה על כל הנבראים שבעולם, כי העופות נלכדין במצודתם על ידי שמפוזין להם גרעיני דגן, ורוצה להתפרנס בזה עד שנלכד בו, וכן הוא עושין לו מצודה, בענין שיראה פרנסתו שם בבור ולוכדין אותו שם, וגם בני אדם ובני איש יחד כולם בסיבת מרדתן, כי להוטים אחר פרנסתם ויום ולילה לא ישקוטו, הם נלכדין במצודה הפרוסה על כל החיים כי על ידי זה התורה והעבודה מונחת בקרן זוית אין דורש ואין מבקש, אבל החכם אשר עיניו בראשו צריך ללחום עם יצרו שלא ילכד ברשת בסבת לחם פרנסתו כאמור, ועל האדם להיזהר שלא ללכת שולל אחריהם ולהילכד במלכותם, אלא ליכור תמיד את תפקידו וייעודו.

יעזור השי"ת שזכותו של זקני ושל הבת עין יגן עלינו ועל כל כלל ישראל, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

דעוא דרעוין

מראשתיו וישכב במקום ההוא. ויחלום והנה סולם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלוקים

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם

נקודות למעלה על האותיות כגון חולם, וגם בבחינת יראה יש ב' בחינות הנ"ל, היינו כי כל העולמות נבראים בבחינת אותיות של התורה כמאמר (זה"ק ח"א ה א) באורייתא ברא קב"ה עלמא.

היינו באותיות התורה כידוע. לכן היראה הנמשך על האדם מבחינת בריאות העולמות והנהגת העולמות

בשכר ועונש בעוה"ז ועוה"ב זהו בקרא בחינת יראה, בחינת נקודה שתחת האותיות היינו תחת בריאת העולמות שנבראו באותיות התורה, אבל הבחינת יראה שנמשך מלמעלה מן העולמות היינו בגין דאיהו רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין קודם שנברא העולם וכלא קמיה כלא חשיב, זהו נקרא בחינת יראה בחינת נקודה למעלה מן האותיות היינו למעלה מבריאת העולמות שנבראו באותיות התורה כנ"ל.

ולבן נאמר 'ויפגע במקום וגו'. ויקח מאבני המקום וישם מראשתי'.

פי' שבכל בחינה שפגע הסתכל בתכליתו וראשיתו למה נברא ועל מה נברא, הלא כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא לכבודו והאלוקים עשה שיראו מלפניו. וכן התבונן בכל דבר ועי"ז הגיע תחילה לבחינת יראה תתאה בשלימות, שבכל דבר נברא

עולים ויורדים בו. ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים. (בראשית כח י"ב).

היום חל יומא דהילולא קדישא של הבת עין זי"ע, ונגיד מדברי תורתו.

הבת עין מבאר פסוקים אלו על דרך המוסר, הנה יש שני מיני יראה, וכמאמר 'בראשית ברא' בשביל ב' ראשית, שיש ב' בחינות יראה שנקראים ראשית בשבילם נברא העולם, שזה היה נקודת רצון הבורא ב"ה בבריאת העולם שיראו מלפניו בשני בחינות יראה, היינו יראה תתאה ויראה עילאה, יראה תתאה הוא שמתירא מחמת עונש בעולם הזה או בעולם הבא זה נקרא בחינת יראה תתאה. והמתירא מהבורא ב"ה בגין דאיהו רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין זהו נקרא בחינת יראה עלאה.

והנה בחינת יראה נקרא בחינת נקודה כי היא היתה נקודת הרצון של הבורא ב"ה בבריאת העולם כנ"ל, והשני בחינות יראה נקראים שני בחינות נקודות, שיש בחינת נקודות למטה מהאותיות היינו תחת האותיות כגון קמין פתח וכדומה, ויש בחינת

בשעלה הבת עין לארץ הקודש, לאחר שהות זמן פגש באותו משולח. פנה אליו ואמר יש לי קפידא עליך. עליתי לארץ וזכיתי לראות בטובה וחשתי שאכן עיני ה' אלוקיך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה, איני שובע מלהביט ולהרגיש את ארץ ישראל, אך דבר אחד בדבריך אינו נכון, מה שאמרת שאבני הארץ כמרגליות והנה אבניה ככל האבנים.

אמר לו המשולח, אבני הארץ נוצצות כמרגליות אך לא כל אחד זוכה לראות. מששמע זאת הבת עין נסגר מיד בחדרו למשך זמן רב, ושפך ליבו בדמעות לפני הקב"ה שיהיה הוא מן הזוכים לראות.

לאחר זמן מה, זימן אליו את בני חבורתו לסעודה ולנוכח תמיהתם לשם מה סעודה בסתם יום של חול, הסביר להם היום זיכני הבורא לראות שאכן אבני ארץ הקודש מאירות כמרגליות וגם מי שאינו זוכה לראות שיידע שאין החיסרון אלא בו ולא בארץ.

ויש לומר כוונה בעובדא זו, שהאבנים בארץ ישראל מאירות, בגלל שמאיר בהם האותיות התורה, שהלא ידוע מה שכתוב בספרים הק' על מה

יש בחינת ה' בהיכל קדשו שנמשך ע"י כ"ב אותיות התורה כנ"ל. ומרמזו בתיבת 'וישב' כ"ב במקום ההוא נוטריקון י"ש כ"ב במקום ההוא, פירוש, הבין שיש בחינת כ"ב אותיות בכל נברא. ועי"ז ויחלם וגו', פירוש, שהגיע לבחינת ויחלום, בחינת חולם, בחינת נקודות שלמעלה מן האותיות כנ"ל, בחינת יראה עלאה כנ"ל. 'הנה סולם מוצב ארצה', פירוש, שראה שבחינת יראה הוא בחינת סולם, בחינת יראה תתאה ויראה עלאה, הוא בחינת סולם שמוצב ארצה, היינו שהתחלת היראה מבחינת ארץ מלמטה, ומגיע השמימה, שמגיע לבחינת יראה עלאה.

לבן 'ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלוקים' פי' שיש כאן ב"ת אלוקים, רצה לומר ב' בחינות יראה, כי אלוקים מרמז לבחינת יראה כידוע.

מסופר כי פעם הגיע משולח מארץ ישראל לשבות אצל הבת עין, ובסעודה הפליג לספר בשבחה של הארץ, וכל כמה שהוסיף לספר הפציר הבת עין שישפר עוד, על ירושלים, על מקום המקדש ועל שאר ערי הקודש, המשולח נענה ואמר, ארץ ישראל כה נפלאה היא עד שאין אבניה אבנים רגילות אלא מרגליות הן.

החורבן, ומי הניד לבעל מדרש זה שראה יעקב החורבן, אלא ודאי שלמד זה מן שקיעת השמש שתי שעות קודם כאמור.

כ"ק אאזמו"ד זי"ע סיפר פעם, שזקינתו הרבנית שיניה עלקא ע"ה מירושלים, שהיתה אמו של האדמו"ר הזקן זי"ע ובתו של הרה"ק ר' אלעזר מנדל מלעלוב זי"ע, בזקנתה הזמינה מנין אנשים שיבואו אליה לעשות התרת נדרים, לפי מנהג לעלוב שהיה עושים התרת נדרים עם מנין, היא רצתה להתיר נדרים על שאין לה כוח לישון על אבן בליל תשעה באב. וכדי שישכמו האנשים להגיע, אמרה להם שאם יגיעו אליה, היא תראה להם המקום בדרך לחברון, ששם אמר לה אביה יתגלה המשיח.

הנה אנו רואים בפרשתן שמוזכר שלש פעמים ענין האבנים, בתחילת הפרשה 'ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו', ומפרש רש"י שעשאן כמין מרזב סביב לראשו, שירא מפני חיות רעות, התחילו מריבות זו את זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עלי יניח, מיד עשאן הקב"ה אבן אחת, וזהו שנאמר (בראשית כח יח) 'ויקח את האבן אשר שם מראשותיו'.

שנאמר 'ויקח מאבני המקום', שהאבנים מרמזים לאותיות התורה, וכמו שראינו בדברי הבת עין, והוא על דרך שמפרש רש"י, שהמקום שנאמר בקרא הכוונה להר המוריה. ולכן האבנים של ארץ ישראל מאירים כמרגליות, שמאירים מאותיות התורה, שיקרה הוא מפנינים.

הבלי יקר כתב רמז נכון, במה שאמרו במדרש ילקוט (ק"ח) ששקעה השמש שתי שעות קודם זמנה, ולמה דווקא שתי שעות, אלא שרמזו כאן על העתיד שככה תשקע שמשן של ישראל שתי שנים קודם זמנו כמו שפירש רש"י (דברים ד כה) שמוהר ה' את הגלות שתי שנים קודם הזמן, שנאמר (דניאל ט יד) 'וישקוד ה' על הרעה', ואם כן בית המקדש שיבנה במקום זה סופו ליחרב ב' שנים קודם זמן שקיעה, על כן בא הרמז אל יעקב בשקיעה זו, שיהיה סימן מסור בידו שלעתיד יחרב המקדש ב' שנים קודם הזמן, ע"כ 'ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו' ואמרו במדרש (מביאו רמ"א אר"ה תקנה ב) שחסידים ואנשי מעשה נוהגים בליל תשעה באב לשום אבן תחת הראש, ואמרו שיש להם סמך מן פסוק זה, 'ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו', כי יעקב ראה

וירימה מצבה. ויאמר יעקב לאחיו לקטוף אבנים ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל. ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד. ויאמר לבן הגל הזה עד ביני ובינך היום על כן קרא שמו גלעד. והמצפה אשר אמר יצף ה' ביני ובינך כי נסתר איש מרעהו.

ב"ק אאזמו"ר זי"ע שיומא דהילולא דיליה יחול בשבוע הבעל"ט ביום שישי ח"י כסלו, מדקדק בפסוקים אלו, דלמה יעקב עצמו לקח אבן ועשה ממנו מצבה, ולבניו צוה, כמו שמפרש רש"י שכוונת הקרא כשכתוב אחיו, הכוונה לבניו, יעקב צוה לבניו שהם יקחו אבנים ויעשו גל, למה לעצמו לקח אבן, ולבניו צוה לקחת אבנים קטנים.

ומבאר דענין 'המצבה' ו'הגל' רומזים לב' דרכים בעבודת ה'. הדרך הא' היא בחינת 'מצבה', שרומזת על לקיחת אבן אחת ועשייתה מובת, ומיד כשמקדישים אותה היא מתקדשת ועוברת לגמרי מן החולין אל הקדושה, והוא דרך בעבודת ה' שמקדש ומטהר עצמו את כל כולו בבת אחת מן הקצה אל הקצה, והוא מדריגה והשגה של צדיקים ועובדי ה' בדרגה נעלית. והדרך הב' היא ענין 'הגל', שנעשה ע"י לקיחת אבן אחר אבן עד שנעשה

החזקוני כתב, על מה שנאמר 'ויקח את האבן', שאבן זו הוא האבן שתייה, שממנה נשתת העולם.

בהמשך הפרשה הוזכר ענין האבן כמו שנאמר (שם כט א-ב, י) 'וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם. וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים והאבן גדולה על פי הבאר. ויהי כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו'.

והרמב"ן כתב שם כי הבאר ירמוז לבית המקדש, ושלשה עדרי צאן מרמז לשלשה רגלים, כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים שמשם היו שואבין רוח הקדש, או שירמוז 'כי מציון תצא תורה' (ישעיהו ב ג) שנמשלה למים (ב"ק יז), 'וגללו את האבן והשקו', שמשם היו שואבין רוח הקודש. הרי אנו רואים ששתי המקומות שמוזכר האבן הוא מרמז להר המוריה ולבית המקדש.

בסוף הפרשה, כשכרת יעקב עם לבן ברית אחרי שברח ממנו, נאמר (בראשית לא מה-מט) 'ויקח יעקב אבן

ומעשה, מ"מ יצטרפו יחדיו לגל, וזוכה להתעלות מדרגה לדרגה.

ונראה להוסיף על דבריו, דהאבן של יעקב אבינו מרמו לצירוף של

כל האותיות עד שנעשה לשלימות התורה, כמו שנאמר (שם כה כו) 'ויעקב איש תם יושב אוהלים', דהיינו אהלו של שם ועבר, אהלו של תורה. והנה אנו רואים גם אצל יעקב עצמו, שלקח מאבני המקום, שהתחיל עם המדרגה לקבץ מצוות קמעה קמעה, עד שזכה שכל אבנים אלו נעשו אבן אחת, כשהגיע לדרגה הנעלה זו של 'מצבה'.

הרי אנו רואים שכל הענין של אבנים בפרשתן, הם מקשה אחת, ובכולם רמזו לאותם בחינות בעבודת ה' כדארמון.

בעת למדי חומש רש"י עלה בלבי רעיון על מה שאמר הקרא 'המצפה אשר אמר יצף ה' ביני ובינך', ומפרש רש"י שנקרא מצפה גלעד, על שם שאמר כל אחד מהם לחברו, יצף ה' ביני ובינך אם תעבור את הברית. ונראה לומר שאין מקרא יוצא מידי פשוטו, שהיה נקרא מצפה גלעד, שהיה מקום גבוה במיוחד שהיה כל אחד יכול לצפות משם מה שקורה אצל חברו, אולם צריכים להבין שגם

מהם יחדיו גל של אבנים, והוא רמז לעבודה הבאה ביועיה והתקדשות וקיום המצוות קמעה קמעה דרגה בדרגה, ובהצטרפותם יחדיו נעשה לגל שלם.

והנה ביעקב אבינו כתיב (שם כה יח) 'וישכם יעקב בבקר ויקח את האבן אשר שם מראשותיו וישם אותה מצבה', וכן כשחזר מבית לבן כתיב (שם לה ד) 'ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה נסך', שהיתה עבודתו במדרגה הנעלה זו של 'מצבה'.

אמנם יעקב השיג וידע כי אין בכוח כל יחיד ויחיד להשיג מדרגה זו, ולכן 'ויקח יעקב אבן וירימה מצבה', שלעצמו שייכת עבודה זו של 'מצבה', אולם לבניו צוה 'לקטו אבנים' עד שיעשה מהם גל, והרמז דרך עבודה זו שוה לכל נפש בהשתדלות ועבודה לקבץ מצוות יד על יד כפי כוחותיו, ויש להחשיב כל מעשה מצוה וכל פעולה קטן כגדול, ויחדיו יצטרפו כל המעשים והיו לגל גדול.

הנה בספרים הק' כתבו שאבנים נקראו אותיות, וכמו שהאותיות ע"י צירופם נעשים תיבה, כן הוא בעבודת ה' אף כשאין שלימות בכל פעולה

כשיכולים לצפות אחד על השני בדרך הטבע, אנו זקוקים לסיעתא דשמיא שישמור אותנו מאויבינו, בבחינת 'יצף ה' ביני ובינך'. ודבר זה ראינו בעינינו בשמחת תורה שעבר עלינו, שכל אלו שהיה תפקידם לצפות ולהסתכל מה קורה אצל האויב, נתעוורו כסומים, ומאת ה' היתה זאת היא נפלאת בעינינו.

המערבי, שהאבן כשהיו מעלין אותה היתה מפלת עצמה, לפי שעתיד בית המקדש ליחרב, ועל כן מאסו אותה הבונים, עד שבא שלמה בחכמתו, ונשבע לה שאפילו יחרב, היא לא תחרב ולא תוזז ממקומה וקבעוה בכותל מערבי הדא הוא דכתיב (תהילים קיה כב) 'אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה'.

ראיתי מובא מספר חצי מנשה, על מה שאמר יעקב אחרי שלקח מאבני המקום, 'והאבן הזאת אשר שמתני מצבה יהיה בית אלוקים' (שם כח כב), שאבנים אלו הוכנסו לכותל

יעזור השי"ת שזכותו של זקני ושל הבת עין יגן עלינו ועל כל כלל ישראל, שנוכה להיות מיראי שמו, עדי נוכה לבנין בית המקדש בביאת גוא"צ בב"א.

שיחות קודש

שמחת האידוסין לבת ידידנו הרה"ח ד' יחזקאל אקשטיין הי"ו

יום שני פרשת וישלח י"ד כסלו תשפ"ד

נאמר בפרשתן (בראשית לב יד) 'ויקח מן הבא בידו מנחה לעשיו אחיו', וכ"ק מרן אאזמו"ר זי"ע (היו"ד קדישא חל בשבוע זה) ביאר הכוונה שיעקב אבינו לקח ממה שהזמין לו הקב"ה לשלוח לעשיו, ולא החליט בעצמו מה שישלח, ולפי דבריו יש לבאר הכוונה בפירוש רש"י 'מן הבא בידו - אבנים טובות ומרגליות', והיינו שבחינה זו שהאדם מבין שכל מה שמזמין לו הקב"ה הוא מה שראוי לו ואין בלתו, בזה נמצא שמה שהגיע לו הוא יקר בעיניו כאבנים טובות ומרגליות.

והנה שידוך הוא מנפלאות הקב"ה שמזמין שהחתן ימצא את בת גילו הראויה לו, ויש להבחין מענין זה ולהקיש לשאר מאורעות החיים שהכל נעשה בהשגחתו יתברך בדקדוק נפלא. וכעין שדרכי לחזור על ביאור כונת הפסוק בשירת הים (שמות יד לא) 'וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים וייראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו', שלכאורה תמוה שאם ראו בני ישראל את היד הגדולה בהגלותו על בני ישראל בניסים גלויים, מה שייך יותר אמונה, אלא שהיא גופא במה שראו איך שהקב"ה משגיח על בני ישראל ומשדד למענם את מערכות הטבע, בזה יש להם חיזוק לאמונה בשאר התעלומות שבהם אינם מבינים את דרכיו של הקב"ה.

וכמו כן יש להחתן והמחותנים לזכור שכמו שהשידוך יצא לפועל בהשגחה מיוחדת ומאת ה' היתה זאת, כך גם כן יזכרו להבא בכל המשך השמחה בנישואין בעז"ה שהקב"ה הוא שידאג לכל צורכיהם לקראת השמחה, וכך גם החתן יזכור שכך העולם נוהג בדקדוק נפלא.

ויעזור השי"ת שיזכו החתן והכלה לבנות בית נאמן בישראל שיהא בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהזיווג יעלה יפה, והסבא רבי משה שכבר מזה זמן רב שלא התראינו ושאר המחותנים יזכו לאריכות ימים ושנים טובות, ושיזכו כולם לנחת מכל צאצאיהם, ושהחתונה תהיה בעז"ה בשעה טובה ומוצלחת, ושנזכה לגאולה השלימה בב"א.

**סיום סדר נשים במסגרת שיעור הדף היומי דקהלתינו הק'
 בשילוב שמחת השבע ברכות להחתן
 בן ידידנו הרה"ח ר' משה הולצמן הי"ו
 יום שלישי פרשת וישלח ט"ו כסלו תשפ"ג**

הנה שמחה זו היא של משפחת הדף היומי, ומשפחה זו משתתפת בשמחתו של אחד ממשפחתנו ר' שלום נח הי"ו, וכל אחד שהגיע פעם לשיעור מבין היטב למה כוונתי, ומה רבה היא השמחה בשעה שר' משה הולצמן הי"ו מסיים סדר נשים, וכל משפחתו עמו מהווים חלק מהשמחה הזאת.

ובאמת הסיום על סדר נשים במסגרת לימוד הדף היומי הוא שלב מתקדם לקראת סיום הש"ס, משום שבסדר זרעים לומדים אך את מסכת ברכות, ובסדר מועד יש כמה מסכתות קלים יותר, אבל בסדר נשים שמתחילה עם מסכת יבמות, ומי שסיים מסכת יבמות יכול להיות בטוח שהוא יסיים את הש"ס מאחר שכבר עמל במסכתות היותר קשים, ובוודאי לאחר שלמד את שאר המסכתות שהם כתובות וכו'.

ולכן השמחה היא עצומה ורבה, ובמיוחד התודה והברכה למגיד השיעור הרב אפרים קץ שליט"א שניחן בכושר הסברה מיוחדת, ובלעדיו פשוט שלא הייתי מייסד כלל את השיעור, וכמה שעצם הלימוד במסכתות אלו היא קשה, הרי קשה עוד יותר היא ההכנה למגיד שיעור במסכתות אלו, שאינה דומה ההכנה במסכתא יבמות להכנה במסכתא מגילה,

ויעזור השי"ת שיזכה להעמיד עוד תלמידים רבים, ויצליח בכל דרכיו ובמעשי ידיו.

והנה המנהג שהחתן לובש מהחתונה מלבוש שטריימל, וכ"ק מרן אאזמו"ר זי"ע היה חוזר על דברי הפרי צדיק (לשושן פורים) שעמד במנהג ללבוש שטריימל בשושן פורים, לפי מאמר חז"ל (שבת פח.) 'בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע באו ששים ריבוא של מלאכי השרת, לכל אחד ואחד מישראל קשרו לו שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע, וכיון שחטאו ישראל ירדו מאה ועשרים ריבוא מלאכי חבלה ופירקום', וידוע מה שכתוב בספרים הק' שמשה רבינו קיבל כתרים אלו, והוא מחזירן לכלל ישראל בכל שבת ושבת. והשטריימל רומז לכתר במה שהשערות מקיפים את הראש כמין עטרה, ולכן לובשים שטריימל בשבת רמז לכתרים שניתנו לבני ישראל במתן תורה שהיתה בשבת, וכמו כן בפורים כיון שאז קבלוהו באהבה, לכן לרמז קבלת התורה בפורים לובשים כמין כתרים.

והנה איתא בחז"ל (פרקי דר"א טז) שהחתן דומה למלך, ובא לרמז שהמלכות תתכן רק באם ישתית את אדני ביתו על דרך התורה שניתנה בהר סיני, ואז יזכה שביתו יהא בית נאמן בישראל.

הנה איתא בפרשתן (בראשית לב יב) 'הצילני נא מיד אחי מיד עשיו', ופירש הרה"ק בעל קדושת לוי הכוונה שביקש יעקב אבינו שהיצר הרע לא יבוא אלי כמו אח אהוב אלא יישאר מרוחק ממני, ע"כ. והנה הבה נתבונן מה הכוונה בתואר 'אח', ובנוסח ברכות השבע ברכות אומרים ג"כ 'אהבה ואחווה שלום ורעות', ויש לומר שהכוונה שיושבים בבחינת שבת אחים גם יחד, וגם בזה יש כוח לטומאה שגם הרשעים יושבים ומבלים ביניהם בדברי שטות והבל, וזה שביקש יעקב אבינו שיציל אותו השי"ת מאחווה כזאת שהיא באופן של עשיו הרשע.

וזאת מטרתו הנעלית של ר' משה הי"ו להרבות במסיבת מרעים ללומדי השיעור, שחברי השיעור לא יתאספו רק ללימוד התורה, אלא יתאספו

מזמן לזמן בשבת אחים גם יחד להתחזק בדברי תורה וביראת שמים. ויעזור השי"ת שיזכה להמשיך בעבודת הקודש, ושיזכה לנחת מכל צאצאיו ולשמחת עולם.

ורק אסיים בברכה לחתן שליט"א, לפי מה ששמעתי מכ"ק מרן אאזמו"ר זי"ע, שבשבוע זה חל היו"ד שלו, בביאור הכתוב (שם לג יח) 'ויבוא יעקב שלם', ופי' רש"י, 'שלם - שלם בגופו שלם בממונו שלם בתורתו', וביאר על פי הפסוק (שם פסוק יז) 'ויעקב נסע סכותה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכות', ששם הכוונה של סכות מרמז על דבר שהוא ארעי, ובית הוא מרמז על ענין הקבע, והיינו 'שלם בגופו' מה שאמר 'ויעקב נסע סכותה' זה ענין ארעי, 'שלם בממונו' זה שאמר 'ולמקנהו עשה סכות' גם זה הוא בבחינת ארעי, 'שלם בתורתו' היינו 'ויבן לו בית', היינו שהדרך לבנות בית של קיימא שתהא בנין עדי עד הוא אך אם יהיה קבוע ויתמיד בלימוד התורה, וזה מה שגורם לשאר השלימות של גופו וממונו להיות קיים, שלימוד התורה מביאה את האדם לשמחה ולתענוג גם בעולם הזה ולא רק בעולם הבא.

ויעזור השי"ת שיזכה לבנות בית נאמן בישראל בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהזיווג יעלה יפה, ושיזכה לחיים טובים ומאושרים, ושיזכו כל המשתתפים לשמחות ונחת אצל צאצאיהם, ויה"ר שנזכה לביאת גוא"צ בבנין ביהמ"ק בב"א.

תולדותיהם של צדיקים

עובדות וסיפורים על צדיקי הדורות
שיו"ד הל בשבוע הבעל"ט

הרה"ק רבי דב בער המגיד ממעזריטש זי"ע
י"ט כסלו תקל"ג

ביום שבת קודש (י"ט כסלו) חל היו"ד קדישא של הרה"ק רבי דב בער המגיד ממעזריטש זי"ע, ומסופר שבצעירותו היה מלמד לילדים, והסדר היה שהילד היה נכנס אל המגיד, והמגיד היה שואל אותו אם הוא זוכר את מעמד קבלת התורה בהר סיני, ואז היה המגיד מחדיר בו קדושה עצומה, עד שהילד היה נזכר במעמד הר סיני והחל לתאר איך הוא זוכר את קבלת התורה, ובאם היה ילד שלא הצליח להיזכר מהמעמד, לא היה המגיד מקבלו בטענה שרגלי אבותיו לא עמדו על הר סיני. ובדרך כלל לאחר שנה כבר ראו על הילדים האלו שלא קיבל איך שהשתמדו ופרקו מעליהם עול תורה.

ולאחר השואה היו הרבה ילדים מבני ישראל שהוחבאו בבתי גוים ומנזרים, והגאון רבי אליעזר סילבר זצ"ל שהיה רב בצבא האמריקאי היה עובר מבית לבית וקורא בקול גדול 'שמע ישראל', והילדים שהיו מרימים את הראש ומביטים בו היה לוקח עמו באומרו שנשמתם מרגשת בקדושת הפסוק ובוודאי שהם יהודים.

הרה"ק בעל הדברי יחזקאל משינווא זי"ע סיפר שבשנים שהמגיד עדיין לא נעשה לתלמידו של הבעש"ט הק', היה חסיד אחד שבא להיפרד

מהבעש"ט לקראת חזרתו לביתו, אמר לו הבעש"ט שבדרך לביתו יעצור בעיירה אחת ויפנה אל רבי בערל וישלח לו פריסת שלום מאתו, כך עשה אותו החסיד וכשהגיע ואמר לבני העיירה שיש לו פריסת שלום מאת הבעש"ט לרבי בערל, לא הבינו הם למי הכוונה, עד שאמר אחד מהם שאולי הכוונה למלמד הילדים רבי בערל, ואף שאין נראה שלכך היתה כוונת הבעש"ט עדיין כדאי שילך לראות אולי לו נתכוון.

כשבא החסיד לבית שבו למד המגיד עם הילדים, שמע שהם באמצע הלימוד ולכן עמד בחלון הבית והקשיב לקול לימודם, ובאמצע הלימוד שאל אותם המגיד שאלה, שבפרק 'ברכי נפשי' שבתהלים (קד) האריך דוד המלך ע"ה בנפלאות הבריאה, ובאמצע (פסוק כד) אמר 'מה רבו מעשיך ה', ותמוה איזה שייכות יש לפסוק זה באמצע תיאור הבריאה, אלא אמר להם המגיד שהכוונה בזה שדוד המלך היה שקוע בהתבוננות על גודל הפלא שיש בבריאה שברא הקב"ה בעולמו, וכל כך התרגש עד שלא עצר בעצמו וזעק בקול רם 'מה רבו מעשיך'.

ולאחר ששמע החסיד דיבורים אלו נסע שוב לבעש"ט וסיפר לו אודות דיבורי המגיד לילדים, ומאז הפך להיות דבוק ומקושר לרבו הבעש"ט. והרה"ק משינווא ז"ע אמר שהחסיד הבין מתוך דיבורים אלו למה נתכוון הבעש"ט בשליחת הפריסת שלום.

הרה"ק רבי שלמה מלויצק ז"ע סיפר ששמע מהמגיד הקדוש שרבו הבעש"ט הקדוש למד עמו שיחות העופות ושיחת הדקלים וכל שאר השמות הקדושים והייחודים וחכמת האותיות, ולאחר הסתלקות הבעש"ט בשנת תק"כ נתמנה המגיד למלאות את מקום רבו בהנהגת התלמידים.

{סעודת מלוה מלכה מוצש"ק וישלח תשפ"ג}

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר נחמן זינברגר הי"ו

לרגל השמחה השדויה במעונו באירוסי בתו הכלה שתחי'

בשעטומי"צ למזל"ט

ויה"ד שיזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות,

בנין עדי עד בקשר של קיימא, ויזכה לרוות רוב נחת ותענוג

דקדושה מהם ומכל יוצ"ח.

לזכר ולעילוי נשמת

הרבנית חיה הענטשא פעסיל בת מוה"ר שמעון ע"ה

גלב"ע ב"ה כסלו

הרבנית חנה בת מוה"ר חיים יהודה לייב ע"ה

גלב"ע ב"ד כסלו

הונצח ע"י יוצ"ח הי"ו